

[Henry Christensen.]

ring. En af de begrundelser, man har anført for berettigelsen af vort forslag her — hovedbegrundelsen er jo blevet trukket op af den ærede ordfører for forslagsstillerne — er denne: man har dog endnu ikke forlangt indført et bevillingssystem for forlagsvirksomhed, bogudgivelse o. lign.; det kunne man lige så godt finde på. Vanskeligheden ligger i, at vi nu engang har et bevillingssystem, som det er vanskeligt at arbejde sig ud af igen.

Hver gang vi ønsker at skabe fornøden frihed på det ene eller det andet erhvervs-mæssige område, er der altid mange, som har rigeligt af betænkelighedernes nådegave. Det er denne betænkelighed, vi skal have overvundet, og det er mit håb, at vi i de kommende måneder, hvor folketinget tilsyneladende ikke vil være alt for overbebyrdet med arbejdsstof, kan få fornøden kraft og styrke til at nå igennem med et resultat på dette område.

Steen: Som diskussionen om dette spørgsmål efterhånden former sig, er det måske rimeligt i den historiske sandheds interesse at fastslå, at denne lovgivning, således som den gennem tiderne er bygget op, har vi været enige om. Venstre og de konservative har været med i hele dens udvikling og hver gang accepteret det, man er nået til. Der kan derfor være grund til at nære en vis forundring over, at de ikke, når de mener, at problemet er så påtrængende, som det i dag fremstilles, benyttede lejligheden, da de havde regeringsmagten, til at komme med et forslag; det kom de først i tanker om bagefter, men det har de naturligvis lov til.

Stillet over for det foreliggende forslag føler jeg som de tidligere talere ingen særlig trang til at gentage den tale, jeg holdt for nogle måneder siden. Den tillader jeg mig at henvise til. Det eneste rimelige og fornuftige ville jo være, at der nedsættes et udvalg, som kan fortsætte det påbegyndte udvalgsarbejde, som langtfra blev tilendebragt. Men selv om vi nu går til arbejdet med megen energi, tør jeg nok forudsige, at vi ikke vil blive færdige på denne side det første solhverv.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at fremhæve, at jeg under dette

udvalgsarbejde vil føle mig fuldkommen frit stillet. Jeg føler mig ikke længere bundet af biografteaterkommissionens betænkning, der kom i 1953, hvis jeg ikke husker forkert. Der er sket mange ting i mellemtiden, og der er forslag, som jeg var medforlagsstiller til på det pågældende tidspunkt, men som jeg i dag mener ville være forkerte. Jeg nævner eksempelvis, at det antal biografteatre, vi dengang forudsatte det ville være rimeligt at forøge det nuværende antal med, alt afpasset efter befolkningstallet i de forskellige kommuner, tror jeg slet ikke der i øjeblikket er brug for eller i den kommende tid vil være brug for eller være rimeligt grundlag for. Hvis man opslår disse biografbevillinger i det tal, man dengang forudsatte, og som jeg altså på det tidspunkt skønnede ville være rimeligt i modsætning til, hvad jeg skønner i dag, tror jeg ikke, biograferne ville blive bygget. Det ville også være forkert. En ting er jeg i alt fald sikker på, og det er, at hvis man ophæver bevillingssystemet, bliver de ikke bygget, for folk, som har penge, har også som regel en lille smule forstand, og har de ikke penge og heller ikke en lille smule forstand, men gerne vil bygge alligevel, så vil de, som har til opgave at skønne over, om de skal låne pengene ud, vise en rimelig tilbageholdenhed deroverfor. Det føler jeg mig helt sikker på.

Af de mange ting, der er sket, og som tilsammen gør, at billedet er ændret, spiller naturligvis konflikten med de amerikanske filmsproducenter ind. Måske slutter den en dag, og måske gør den det ikke; men slutter den ikke, så er der ikke et filmmateriale til rådighed, som vil kunne danne grundlag for en biografteatervirksomhed som den, man har tænkt sig vil blomstre, hvad enten man har fulgt kommissionsbetænkningen, eller man har ophævet bevillingssystemet. Og slutter den en dag, så tyder alt på, at det bliver på grundlag af en mægtig lejeafgift, og med den beskatning, vi har, og med de høje lejeafgifter tror jeg ikke, der vil ske det, man forudsætter, og det, man fra mange sider venter sig. Det kan ikke nytte at stikke hovedet i busken. Man kan lige så godt se sandheden, som den er, at den udvikling, som vi har inden for fjernsynet, og som jeg bedømmer vil fortsætte meget hurtigt, naturligvis